

VINCENTA

OBČASNÍK STUDENTŮ GYMNÁZIA V. MAKOVSKÉHO

I. ČÍSLO V. ROČNÍK

22.LEDNA 2010

Úvodník

Milí studenti, profesoři, všichni, kterým se toto číslo Vincenta dostane do rukou!

Neustále naši redakci „bombardujete“ dotazy, kdy vyjde nové číslo. Váš zájem nás samozřejmě těší, ale zkuste se zamyslet, proč Vincent vychází s tak dlouhými časovými prodávkami...? Počet členů v redakci je katastrofální a i my jsme pouze lidé – ještě ke všemu studenti, tak jako vy, tudíž náš čas a naše chuť něco napsat souvisí s tím, jak nám přibývají nebo ubývají povinnosti. Ono je fajn, když se nedočkavě ptáte, ale co kdybyste sami zkusili něčím zajímavým přispět? Jistě by to vydání dalšího čísla uspořádalo, protože zaplnit dvoustranu textem, který by vás, studenty, bavil, dát ho dohromady a po

důkladné kontrole tisknout, není až taková legrace, jak se na první pohled zdá.

Proto vás prosíme o stvení a také vás, které baví psát, uvažujete o žurnalistice nebo si to chcete třeba jen zkusit, abyste se nebáli a vyhledali někoho z redakce, případně poslali svůj článek na adresu Vincenta. Vážně to neboli...! Není v našich silách v tak malém okruhu lidí neustále chrlit články za článkem...

Nicméně od začátku roku se snažíme dát alespoň něco dohromady a právě držíte v rukou výsledek našeho snažení. Přeji příjemné chvílky oddechu od školních strastí. Doufám, že vám tímto číslem alespoň trochu zpříjemníme čas strávený na našem gymnáziu!

šéfredaktorka
Veronika Nováková

Kudykam - předpremiéra

Veronika Nováková

Petr Hapka a Michal Horáček se rozhodli přivést na svět zvláštní hudebně-divadelní počín, který by se dal snadno zaškatulkovat jako muzikál. Pokud se ale do Státní opery přijdete na jejich dílo podívat, bude vám jasné, že jde o něco nového, českému diváku dosud nepoznaného, něco, co se dá vyjádřit slovem „lyrikál“.

Protože divadlo, a především hudební divadlo, patří k mým srdečním záležitostem, využila jsem nabídky zhlédnout předpremiéru. Když nás na začátku sám autor Michal Horáček vyzval k návštěvě penzionu Svět, vydali jsme se spolu s Martinem a jeho průvodcem Kudykamem na 3hodinovou procházku. Postava Martina má symbolizovat kohokoli z nás – toho, kdo hledá. Toho, kdo se ptá: „Kudy?“ Oproti naprosto reálnému a obyčejnému Martinovi zde máme postavu Kudykama. Ten symbolizuje našeho průvodce po penzionu Svět, tedy toho, kdo nám napovídá „Kam“. Na cestě se setkáváme s podivnými ptáky Šumichrásty, což jsou poněkud prostořeční přátelé a pomocníci Kudykama, a s Mňaudámičkami – přítelkyněmi tajemné a vážené Vědmny. Vědma je naprostý opak Kudykama – pokud si představíme, že Kudykam je pravidelná krychle, potom Vědma bude s jistotou oblá koule. Objevuje se další reálná postava Martina. Žena, kterou Martin hledá, ale nemůže najít. Tedy zatím. Kdekdo ji vidí, ale nikdo nevnímá. Podobný osud jako Martin má i postava Štampagasta – i on začíná svůj příběh za dveřmi suterénního pokoje. I on se vydává na cestu. Brzy však ztratí víru v sebe a stane se členem party, tedy zmizí v návalu šedi a obyčejnosti. I naše příběhy mohou být takové.

Zhruba v polovině druhé půle se setkáváme se Strýcem. Martin o něm mluví už na samém začátku představení – podle legendy se totiž Strýc kdysi také vydal na cestu z pátého suterénu. Martin se s ním setkává v přizemí. Strýc nám povykává o své cestě a ukáže nám svůj krámek s fetiši – dovidáme se, že štěstí je krásná věc, zatímco po jevišti vesele hopká a dovádí asi tučet různých plyšových králíků. I takové věci se v penzionu Svět stávají... A kdo tomu věří? Přece ten, který věří v sebe ještě mří!

Představení vyniká především zajímavou a originální scénografií, o kterou se zasloužila Michaela Hořejší. Představení vrcholí, když se nám na jevišti poskládá obrovská hlava německého filosofa Kanta, který se v představení také, coby postava, mihne a na kterého můžeme v textu najít spoustu odkazů. Dokonce sama Martina je jeho věrná čtenářka, a když si myslí, že ji nikdo neslyší, zasněně ho cituje.

Když potom Martin končí svou cestu penzionem Svět, Kudykam se s námi loučí naprosto pompézní písní Tante Cose da Veder, která diváky doslova vtlačí do sedaček.

Já osobně jsem si z představení odnášela skvělý zážitek a krásnou myšlenku, že to s českým divadlem vážně ještě není tak špatné a že se stále nacházejí lidé, kteří chtějí dělat divadlo kvalitně a trochu jinak, než jak jsou zložení Češi zvyklí. U Kudykama se musí přemýšlet, což je věc, na kterou se v poslední době s oblibou zapomíná. Kéž se v budoucnu objeví podobných představení víc, ať už Češi nemusejí chodit na všechny ty Angeliky a Mony Lizy, kterých už zde bylo víc než dost.

Výlet k sousedům - Drážďany

Kristýna Badalíková

Vstávat ve čtyři ráno? No, stojí mi ty Drážďany vůbec za to? Uznala jsem, že ano, a ač nerada, vykokrcala jsem se ze svého peřechu. V pět hodin na nás totiž čekal autobus, který nás poveze za dobrodružstvím, nákupy a památkami. Po téměř pětihodinové cestě, kterou většina z nás využila jako náhradu za brzké probuzení spánkem, jsme dojezdi do města Monitzburg a vylodili se před stejnojmenným zámkem, kde se, jak možná někteří z vás víte, natáčela jedna z našich nejkrásnějších pohádek, bez kterých si neumíme představit Vánoce. Tři oříšky pro Popelku s napul českým a napul německým obsazením v čele s Libuší Šafránkovou a Pavlem Trávníčkem.

Za dvě a půl eura jsme si mohli prohlédnout většinu originálních kostýmů, rekvizit a dalších zajímavých věcí z tohoto známého filmu. Nechyběla ani video produkce (samozřejmě jak jinak než v němčině, čímž si mnozí z nás mohli potrénovat svůj druhý studovaný jazyk na gymnáziu), mnoho fotek, vysvětlivek, poznámek, dosud nezveřejněné rozhovory, názory...

Po vyfocení všech zajímavých míst včetně schodiště, po kterém Popelka alias Libuše Šafránková sbíhala a kde také ztratila svůj střevíc, různých soch kolem zámku i místních údržbářů stromů s hráběmi a korbou v ruce jsme se vydali do dlouho očekávaných Drážďan. Čekalo nás přece město proslulé koncerty těch největších hvězd a hvězdiček, město plné možností...

Někteří se rozeběhli do koloběhu památek, jiní do víru nakupování, někteří si prošli vánoční trhy, další poslechli koncert, ostatní si jen tak v klidu prošli městečko a kochali se jeho krásou. Každý si našel svoje. V pět hodin jsme se všichni sešli zmrzlí na kost, ale plní zkušeností a vyjeli vstříc našim domovům.

Figarova svatba

Veronika Nováková

„Je mladý, je hezký, je velmi chytrý! Je to Figaro!“

Slavnostně oblečení a plní očekávání jsme vešli do Vinohradského divadla. Samotné divadlo naplňuje úžasným pocitem něčeho výjimečného – obrovská, bohatě zdobená budova, slavnostně oblečené dámy, tlumeně hovořící pánové. Zkrátka něco, co nezažíváme každý den. Hru Figarova svatba napsal před více než 200 lety francouzský dramatik Pierre Beaumarchais a do podvědomí diváků se zajisté vrylo především její Mozartovo operní nastudování. Jedná se o hravou komedii

plnou omylů a zapeklitých zápletek, u kterých se divák skvěle pobaví.

Sledujeme osudy hraběcího sluhy Figara a jeho snoubenky, také služky, Zuzanky. Oba slouží u hraběte Almavivy, který si dělá záslusk právě na Zuzanku, a když ji nemůže získat po dobrém, postaví si hlavu a zneprjemňuje jí a Figarovi přípravu svatby. Jeho zálety však dělají starosti hraběnce a radí se se Zuzankou, jak ve svém manželovi opět vzbudit touhu. Figaro tedy vymyslí lest, kterou však hrabě záhy prokoukne. Následuje několik dalších pokusů vynalézavého a maza-

ného Figara, jak dát hraběte s hraběnkou dohromady a uchránit Zuzančinu čest. Jak už to tak bývá, vše nakonec vyřeší, namísto myslitele Figara, sama Zuzanka za pomoci hraběnky. V roli Figara se blysknul výborný Jiří Dvořák a jeho

chytrou snoubenku ztvárila Andrea Elsnarová. Představení rychle ubíhalo, po jedné vlně smíchu přicházela další, nakonec vše dobře dopadlo a troufám si říct, že nikomu se z divadla nechtělo odejít, a když už přece, tak to bylo s velkým úsměvem.

My všichni pomáháme - Adoptce na dálku

Pavčina Wurzelová

Mnozí z vás jistě tuší, o čem je řeč. Většina je nejspíše z vyšších ročníků. Pro ty, kteří přišli na naše gymnázium až letošní rok, a pro ty, kteří se o tento projekt nezajímali a nevěšili si nástěnky u fyzikální laboratoře, připomenu, o co se jedná.

Již od roku 2005 se naše škola účastní projektu Adoptce na dálku, který má pod palcem Arcidiecézní charita Praha. Tím, že na děti přís-

píváme, jim sice nezajišťujeme jídlo ani nic jiného, bez čeho by nemohli žít. Dáváme jim ale možnost stát se někým, kdo má možnost jiného uplatnění než na svém poličku. Peníze, které vybereme (tentokrát každý jiný rok v lednu), jdou na vzdělání těchto dětí.

Jako první jsme pod svá ochranná křídla přijali slečnu Ester Nagawa z Ugandy. Ve 13 letech však otěhotněla, a tak jsme po jednom roku vzájemné spolupráce museli adoptovat jiné dítě. A aby se nám znovu nestalo, že otěhotní, vybrali jsme si chlapečka Christiana Mbambi z Konga. Nejenom díky vám, ale i přispění profesorů jsme minulý rok vybrali přes 17 000 Kč, a proto jsme se rozhodli peněz využít k adopci druhého potomka. Od minulého roku máme tedy dítko 2. Christiana (15) a Bimareddy Manasu (7) z Indie.

Protože Kongo byla francouzská kolonie, dopisy s Christianem vedeme ve francouzštině. S překladem nám pomáhá paní profesorka Helena Sustrová, takže v naší jazykové nevědomosti máme podporu profesionála. Indie byla pro změnu anglická a korespondence s Bimareddy probíhá v angličtině. Zde musíme poděkovat panu profesorovi Josefovi Dvořákovi (nikoli správci sítě).

Chcete o našich společných dětech vědět víc?

Christian žije s maminkou, má dvě sestry a jednoho brášku. Otec

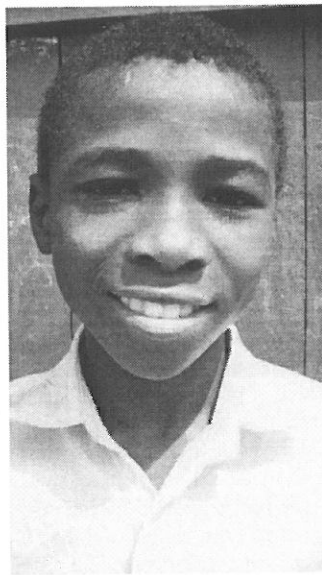
beze zprávy zmizel již před léty. Maminka prodává na trhu kasavu (maniok – něco na způsob brambory), ze které se dělají různé chleby, placičky, je energeticky bohatá a pro spoustu lidí to je základní plodina, kterou se žije. Christian má moc rád fotbal. Momentálně má sice nemocnou maminku, ale její stav se zlepšuje. Nařčení z čarodějnictví (místní protestantská církev je stále velmi ovlivněna šamanismem) našťastí překonal díky zásahu zaměstnanců pobočky charity. Bohužel tomuto nařčení věřil i místní kněz, takže si o stavu náboženství můžete udělat obrázek sami. V Kongu je stále občanská válka a většina

lidí pamatuje pouze boje, takže ani neví, jak vypadá mír. Projevuje se zde problém dětských vojáků, znásilňování malých děvčat a nedostatek vzdělanosti k manipulaci s obyvatelstvem jen přispívá. Proto vás prosíme o pomoc.

Bimareddy bydlí s prarodiči. Její vlastní rodiče žijí a pracují v Bangaloru jako dělníci, aby měli větší příjmy, ale maminka je často nemocná a spousta peněz utratí za léky. Tím, že bydlí daleko, se s nimi Bimareddy vidí jednou za rok, což je pro tak malé děvčátko velmi málo. Má ještě menšího brášku. Podle jejího věku jsou i jejími nejoblíbenějšími činnostmi hraní na koločci a houpačce. Problém v Indii je způsoben hlavně kvůli zákonu, že půda se mezi pozůstalými rozdělí. Proto se plochy drobily do té míry, že většina lidí má půdu velmi malou nebo žádnou, jak je tomu v případě rodiny Bimareddy. Většina lidí se žije nárazově, příležitostnými pracemi. Čím vyššího vzdělání dosáhnou, tím lepší místo mohou dostat, a proto je pomoc potřebná i zde.

Pokud by vás zajímalo cokoli konkrétního, můžete se zeptat Pavčiny Wurzelové (7.A – komunikace s Christianem, mám u sebe uložená i konkrétní čísla a všechny materiály) nebo Petra Kvíčaly (2.A – komunikace s Bimareddy).

Všem děkujeme za podporu a děkujeme i profesorce Sustrové a panu profesorovi Dvořákovi.

Vzkaz od pana ředitele

Milan Pavlík, ředitel školy

Školní rok 2008/2009 opět patřil k těm rokům, o kterých se dá říci, že byly vcelku úspěšné. Podařilo se dokončit několik akcí. Jednou z nich bylo dokončení 2. etapy rekonstrukce školní budovy, kdy byla vyměněna okna v hlavní části budovy, byly vymalovány všechny učebny a zrestaurována aula školy. Plynová kotelna a její systém topení byl tzv. vybalancován a snahou bylo zlepšit tepelnou pohodu ve všech místnostech školy. Vcelku se to podařilo. Jestliže mluvím o jakési etapě, tak nás do budoucna čeká ještě jedna, kdy bychom se měli dočkat také výměny oken v přístavbě školy. Asi to vzhledem k financím v České republice bude dočasný problém. Bylo také utraceno z roz-

počtu školy poměrně hodně peněz na nákup výpočetní techniky, materiálního vybavení a učebních pomůcek. Učebna jazyků doznala změny nákupem aktivní tabule a výuka jazyků tak bude pro dychtivé studenty hned snadnější. Společně s aktivním studentským parlamentem se podařilo vybudovat studovnu školy a v září 2009 ji slavnostně předat vám studentům.

V novém školním roce nesmíme usnout na vavřínech, budeme se těšit na novou formu maturit, budeme se těšit na nové studenty vzešlé z přijímacího řízení, budeme se těšit, že zvládneme studijní rok bez potíží.

Všem nám přejí bezproblémový chod, spokojenost v osobním životě, pěkné zážitky a hodně zdraví a sil.

Na začátku letošního školního roku čekalo studenty milé překvapení v podobě nové studovny. Zrcadlová třída přestala fungovat jako učebna, vystěhovaly se staré lavice, na jejich místo přišly nové kulaté stoly se spoustou židlí a vymalovalo se na příjemnou oranžovou barvu. Místnost se samo-

Studovna

zřejmě vybavila počítači, jak jsme tomu byli zvyklí u staré studovny. Studenti si ji rychle obydleli a každou přestávku se zde posedává, připravuje na výuku, nebo se jen tak „drbe“ a čas, strávený ve škole, nám zde příjemně ubývá. Za tuto velkou změnu patří velký dík studentskému parlamentu, bez kterého by nic takového nevzniklo. Ptáte se, co to je studentský parlament? Každá třída si zvolí dva zástupce do parlamentu a skrze ně studenti komunikují s vedením školy. Tedy – zástupci přetlumočí případné kreativní nápady na zlepšení a parlament to předává dál vedení školy. Samozřejmě také za nápady studentů bojuje a snaží se ze všech sil, pokud je nápad dobrý, aby se zrealizoval. To se v případě nové studovny zdařilo, což sami můžete posoudit.

Rozhovor s novými studenty

1. Zdá se Ti gymnáziu lepší než tvoje předchozí škola?
2. Co sis řekl, když jsi sem poprvé vešel?
3. Jak na Tebe působí Tvůj třídní učitel?
4. Už máš představu, co budeš dělat na pasování? Těšíš se?
5. Co říkáš na elektronickou klasifikaci?

Lucie Chodilová 1. A (přišla z 2. ZŠ v N.M.n.M.)

1. Jo, určitě. Je tady spousta nových a lepší lidí.
2. Tady to smrdí jako v nemocnici.
3. Je hodná a je na nás mírná. (prof. Krejčí)
4. Ještě nevím, ale těším se.
5. Občas zapomenou heslo, ale jinak je to dobrý.

Stanislav Juračka 1. A (přišel ze školy ve Žďáře n. S.)

1. Jo, mám tu stejně dobré kamarády.
2. Kam jsem se to dostal.
3. Má ráda, když nám, dává testy a to mě šve. Jinak je docela fajn. (prof. Krejčí)
4. Nevím, ale i tak se těším.
5. Docela dobrý. Je to lepší než žákovská knížka.

Vojtěch Tulis 1. B (přišel z 1. ZŠ v N.M.n.M.)

1. Ne. Musím se víc učit.
2. Kde je šatna?
3. Je až zabíjícky v pohodě. (prof. Schreinerová)
4. Představu fakt nemám. Jasně.
5. Hrozný, rodiče mají heslo.

Dana Vrbecká 1. B (přišla z 2. ZŠ v N.M.n.M.)

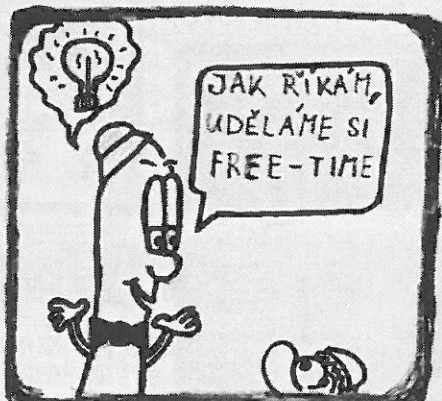
1. Je to tady srovnatelný se ZŠ.
2. Asi mi bude trvat dlouho, než se tady vyznám.
3. Zapůsobila na nás hodně energicky. (prof. Schreinerová)
4. Protože nevím, co tam budu dělat, tak nechápu, na co se mám těšit.
5. Otevřít ŽK bylo snazší než zapínat počítač a přihlašovat se.

Tereza Pojezdná 1. C (přišla z 1. ZŠ v N.M.n.M.)

1. Jo, je to změna.
2. Tady je to nějaký velký.
3. Je sympatická. (prof. Marshalllová)
4. Moc ne. Bojím se, že se ztrapním.
5. Dobrý, hned se dozvím známky.

Joe & Jimmy

K. Bizoňová, P. Nováková

Dvanáct zásad třídního učitele

1. Třídní učitel má pravdu.
2. Třídní učitel má vždy pravdu.
3. Třídní učitel nespí, třídní učitel sbírá energii.
4. Třídní učitel nejí, třídní učitel se stravuje.
5. Třídní učitel nepije, třídní učitel zahání žízeň.
6. Třídní učitel se neopozdjuje, třídní učitel byl zdržen.
7. Třídní učitel nenadává, třídní učitel projevuje nesouhlas.
8. Třídní učitel se nerozčiluje, třídní učitel má málo času.
9. Třídní učitel nezapomíná, třídní učitel má moc jiných starostí.
10. Třídní učitel nezaspal, třídní učitel byl pozdě vzbuzen.
11. Za třídním učitelem se chodí s vlastními nápady, odchází se s nápady třídního učitele.
12. Třídní učitel se neplete, byla mu sdělena špatná informace.

Pasování 2009

21.12.2009 proběhlo jako každý rok PASOVÁNÍ nových studentů. Třída 7.A pro vás nyní připravuje záznam na DVD. A je na co se těšit.

v t i p y

Jeden student na konzervatoři studoval skladbu. Blížily se mu závěrečné zkoušky a on musel dokončit své dílo. Jenže ho nic nenapadlo. Jednou potkal známého a povídá mu: „Človče, já už nevím jak dál. Za týden mám odevzdat závěrečnou skladbu a nemám ještě ani notu.“

„Tak to ti můžu poradit. Vezmi skladbu od svého profesora a přepiš ji pozpátku. Nikdo to nepozná.“

„Hm, to už jsem zkusel a vyšla mi Novosvětská.“

Potká profesor svého bývalého žáka a povídá:

„Človče, Nováku, tak jsem slyšel, že máte na kontě víc než třicet milionů, jak to děláte? Vždyť jste byl v matematice a ekonomice vždy velmi špatným žákem!“

„To máte, pane profesore, asi takhle: Já nakoupím za 5, prodám za 10 – no a těch pět procent mi stačí.“

Student při zkoušce neumí a tváří se zoufale.

Kantor ho osloví s otázkou: „Jak vy si vlastně představujete zkoušku na vysoké škole?“

Student: „Jako rozhovor dvou inteligentů.“

Kantor: „No jo, ale co když jeden z těch dvou není inteligent, ale naprostej vůl?“

Student: „No, v tom případě inteligent bere index a odchází.“

Učitelka vycítá ve škole žákům, že se nenačili znát periodickou tabulku prvků: „Když mi bylo tolik, kolik je teď vám, uměla jsem nazpaměť nejen názvy, ale i atomové hmotnosti!“

Jeden z žáků s nevinnou upřímností povídá: „No jo, paní učitelko, ale tenkrát jich ještě bylo děsně málo!“

Zloděj poučuje svého syna před odchodem do školy: „Nezávid' spolužákům, když se chlubí, co všechno doma mají. Raději si zapamatuj, kde bydlí.“

Sudoku

3			2	4			6	
	4							5 3
1	8	9	6	3	5	4		
				8		2		
			7	4	9	6	8	1
8	9	3	1	5		6		4
			1	9	2	5		
2			3			7	4	
9	6		5			3		2

VINCENT

1. číslo V. ročník
Šéfredaktor:
Veronika Nováková

Koncepce a korektura:
PhDr. Lenka Drdlová
Sazba, grafická úprava:
Radim Štrobl
Fotografie:

autoři článků, archiv redakce